

19 Ιανουαρίου 2019

Προσωπικές εμπειρίες ενός Έλληνα μετανάστη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

*Ἰωάννου Λαγκαδινοῦ
κατοίκου Βοστώνης*

Ἀπουσιάζω ἀπό τήν Πατρίδα μου πάνω ἀπό ἐξήντα χρόνια, ἀλλά προσπάθησα ὅλα αὐτά τά χρόνια νά κρατηθῶ κοντά της ἀπό ὅλες τίς ἀπόψεις. Πάντοτε εἶχα τήν ἐπιθυμία νά ἐκφράσω γραπτῶς τίς προσωπικές μου ἐμπειρίες γιά τό θέμα τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Φέρνοντας στήν μνήμη μου τό περίφημο βιβλίο τοῦ Μαξίμ Γκόργκι μέ τίτλο «Τά Πανεπιστήμιά μου», ἤθελα νά γράψω καί ἐγώ κάτι παρόμοιο γιά τήν προσωπική μου ζωή. Αὐτός ὁ διάσημος συγγραφέας μέ ἔχει ἐπηρεάσει, διότι ἡ προσωπική του ζωή εἶχε πολλά κοινά χαρακτηριστικά μέ τήν δική μου.

Τά ἱστορικά γεγονότα τῆς Κατοχῆς τοῦ 1940 — '41 πού ἐπληξαν τήν Ἑλλάδα καί ἰδιαιτέρως τά γεγονότα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου πού ἐπακολούθησε, δημιούργησαν μιά τρομερή κατάσταση φτώχειας καί δυστυχίας καί ταυτοχρόνως συνέβαλαν στό μεταναστευτικό ρεῦμα τό ὁποῖο ἦρθε ὡς φυσική συνέπειά τους. Ἐπίσης οἱ διάφορες φυσικές καταστροφές, ὅπως ἦταν οἱ μεγάλοι σεισμοί τῶν νησιῶν τοῦ Ἰονίου πελάγους συνέτειναν καί αὐτοί στήν προώθηση τοῦ μεταναστευτικοῦ θέματος. Οἱ ἀνταρτόπληκτοι καί σεισμόπληκτοι πληθυσμοί ἦταν τό μεγαλύτερο ποσοστό τῆς μεταναστεύσεως. Οἱ περισσότεροι μετανάστες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχαν πολύ περιορισμένη μόρφωση, ἀλλά τούς διέκρινε μεγάλη ἀγάπη, εἰλικρίνεια καί σεβασμός πρός ὅλους. Ὁ πόθος μας ἄπαξ καί χωριστήκα με ἀπό τήν πατρίδα ἦταν νά ἔλθουμε σέ ἐπαφή καί νά γνωριστοῦμε μέ στενοῦς συμπατριῶτες καί ἰδιαιτέρως μέ αὐτούς πού εἶχαν μεταναστεύσει νωρίτερα ἀπό τό ἴδιο τό δικό μας τό χωριό. Αὐτός ὁ πόθος δημιούργησε ὅλες αὐτές τίς μικρές Κοινότητες, τῶν ὁποίων σκοπός ἦταν ἡ συχνή ἐπαφή, ἡ ἀλληλοβοήθεια καί ἀλληλοὑποστήριξη σχετικά μέ τά προσωπικά, ἀλλά καί τά πατριωτικά θέματα.

Ἐπίσης ὁ μέγας πατριωτισμός μας καί ἡ ἀγάπη πρός τούς συνανθρώπους μας συνέτεινε κατά πολύ στήν δημιουργία φιλανθρωπικῶν ὀργανισμῶν, ὅπως ἦταν ὁ ὀργανισμός τῶν καρδιοπαθῶν Παίδων Βοστώνης, μέ σκοπό τήν παροχή ἱατρικῆς βοήθειας σέ μικρά παιδιά ἀπό τήν Ἑλλάδα πού ὑπέφεραν ἀπό καρδιακές ἀρρώστειες καί τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία ἦταν δύσκολη στήν Ἑλλάδα. Ἡ συμπαράσταση τῆς κυρίας Βασιλικῆς Παπᾶ, μιᾶς διακεκριμένης Ἑλληνίδος μέ μεγάλη καρδιά καί ἀκούραστη θέληση, ἦταν ἴσως, ὁ πυρήνας τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ ἐκτός ἀπό τό γεγονός ὅτι τό νοσοκομεῖο αὐτό διέθετε τά μεγαλύτερα ἱατρικά ταλέντα. Προσέφερα ὅ,τι μπορούσα γιά νά ὑποστηρίξω αὐτόν τόν ὀργανισμό καί γνωρίστηκα πολύ καλά μέ τήν κυρία Παπᾶ πού πίστευε στήν δύναμη μιᾶς ἄλλης λογικῆς. Εἶναι ἀξιοσημεῖο νά ἀναφερθῶ καί στίς μεγάλες

προσπάθειες πρὸς τὸν ὄργανισμό αὐτὸν πού κατέβαλε ὁ γνωστός μας Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ.κ. Νικόλαος Χατζηνικολάου.

Πολλὰ θαύματα συνέβησαν στὰ χρονικά αὐτοῦ τοῦ ὄργανισμοῦ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τίς διάφορες προσωπικές ἱστορίες πολλῶν ἀσθενῶν, σύμφωνα μέ στοιχεῖα πού ἀναφέρονται εἰς τό περίφημο βιβλίον τοῦ Μητροπολίτου μέ τὸν τίτλον «Ἐκεῖ πού δέν φαίνεται ὁ Θεός». Ὁ πατήρ Νικόλαος εἶχε περίπου μιά τετραετῆ συνεργασία μέ τήν κυρία Παπᾶ καί ἀναφέρεται σέ περίπου ἑκατό περιπτώσεις καρδιοπαθῶν παιδιῶν πού τίς ἔζησε ἀπό κοντά. Δυστυχῶς δέν ἔτυχε νά τόν γνωρίσω, παρ' ὅτι οἱ δρόμοι μας πολλές φορές ἦταν πολύ κοντά. Ἐκεῖ πού ἡ ἱατρική ἐπιστήμη ἔφθανε εἰς τά ὅρια της, ἀνελάμβανε τήν εὐθύνη ἡ θεία Χάρις. Αὐτό συνέβαινε συνήθως σέ οἰκογένειες πού μέ πολλή πίστη τά ἄφηναν ὅλα στόν Θεό. Γιά κάποιον μυστήριο λόγο ἡ εὐτυχία ἀγκάλιαζε πάλι ὅλες αὐτές τίς πονεμένες οἰκογένειες πού τά παιδάκια τους ἔνοιωθαν τόν θάνατον τόσο κοντά. Κάποτε στό παρελθόν, κατά τήν διάρκεια μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Βοστώνης καί παρόντος τοῦ Μητροπολίτου Βοστώνης κ.κ. Μεθοδίου, μοῦ ἐδόθη ἡ τιμή νά ἐκφράσω δημοσίως τά προσωπικά μου αἰσθήματα γιά τό θέμα τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Ἀναφέρθηκα ὡς ἐπί τό πλεῖστον στήν προσωπική μου περίπτωση, ἡ ὁποία στό τέλος ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν κοινή περίπτωση ὄλων τῶν προσκεκλημένων. Συνήθως σέ τέτοιες ἐκδηλώσεις ἐπικρατεῖ ὁ σχετικός θόρυβος τῆς προσωπικῆς κουβέντας καί ἀδιαφορίας πρὸς τόν ὁμιλητή.

Στήν προκειμένη περίπτωση, κατά τήν διάρκεια ὅλης τῆς ὀμιλίας ἐπικράτησε ἀπόλυτη σιγή καί στό τέλος εἶδα πράγματι ὅτι τό ἀκροατήριό ἦταν δακρυσμένο. Ὁ λόγος δέν ἦταν, διότι ἀνέφερα γεγονότα τῆς προσωπικῆς μου ζωῆς, ἀλλά ἔθιξα τήν ἱστορία ὅλων τῶν προσκεκλημένων. Ὅλοι μας ἀφήσαμε τήν ἀγαπημένη μας Πατρίδα, τούς γονεῖς μας, τά ἀδέλφια μας καί τούς γνωστούς μας γιά ἕνα καλύτερο μέλλον. Δέν ἦταν μόνο τό ἐνδιαφέρον γιά τό προσωπικό μας μέλλον ἡ κινητήριος δύναμις πού μᾶς ὤθησε νά ἐκπατριστοῦμε, ἀλλά κυρίως τό μέλλον ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μας. Ἡ δίψα γιά ἕνα καλύτερο μέλλον καί ἡ ὑπομονή νά ὑποφέρουμε ὅλα τά ἐπακόλουθα ἦταν τό κύριο ὄπλο ὅλων μας. Ὅλη ἡ περιουσία μας ἦταν μιά φτωχιά βαλίτσα μέ τόν ἀπαραίτητο ρουχισμό μας, ἀλλά τό σπουδαιότερο ὅλων ἦταν ὅτι μᾶς συνόδευε ἡ πίστη μας στήν Ὁρθοδοξία, ἡ Ἑλληνική Παράδοση καί οἱ εὐχές τῶν γονέων μας. Τό ταξίδι τά χρόνια τοῦ 1950 ἦταν δύσκολο καί μακροχρόνιο.

Ἡ ἐκλογή μεταφορικοῦ μέσου γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ ταξιδιοῦ ἦταν οὐσιαστικῶς τρία καράβια. Τό «Νέα Ἑλλάς» γνώριμο ἀπό τίς τρεῖς καπνοδόχους του, τό «Βασίλισσα Φρειδερίκη» καί τό «Ἄννα Μαρία». Τά λιμάνια Βοστώνης καί Νέας Ὑόρκης ἦταν τά συνηθισμένα λιμάνια ἀφίξεως στήν Ἀμερική. Θυμᾶμαι ὅτι, ὅταν βγῆκα ἔξω ἀπό τό καράβι στό λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης τόν Νοέμβριο τοῦ 1956, μέ κατέλαβε ἕνα αἶσθημα φόβου καί μοναξιᾶς στό σημεῖο πού, ἐάν κάποιος μοῦ ἔβγαζε ἕνα εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς, θά τό δεχόμουν εὐχαρίστως. Ὅταν ἔφτασα τελικά στήν Βοστώνη, τό πρῶτο πράγμα πού ἀναζήτησα ἦταν νά βρῶ μιά ἑλληνική Ἐκκλησία γιά νά ἡρεμήσω ψυχικῶς καί νά γνωριστῶ μέ τόν Ἑλληνισμό τῆς Βοστώνης. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ὁ χῶρος πού μᾶς ἀνακούφιζε ὅλους.

Ἐκεῖ στίβαμε τά μαντήλια τοῦ πόνου μας μπροστά στίς εἰκόνες τῶν Ἁγίων ζητώντας τήν βοήθειά τους. Πρόκειται γιά τήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Βοστώνης, μιά ἐνορία μέ μεγάλη ἱστορία καί τοποθετημένη στό κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Βοστώνης. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν αὐτή πού κράτησε τόν ἀπόδημο Ἑλληνισμό στήν σωστή πορεία καί στήν ἑλληνική Παράδοση. Δέν ἀφομοιώθηκε ὁ Ἑλληνισμός στό ξένο περιβάλλον καί αὐτό ὀφείλεται στόν ζωντανό ρόλο πού ἔπαιξε ἡ Ἐκκλησία στήν ζωή ὅλων μας. Στήν προσωπική μου περίπτωση εἶμαι περήφανος νά ἀναφέρω ὅτι καί τά τρία παιδιά μου παρέμειναν στό ἑλληνικό περιβάλλον καί δημιούργησαν καθαρῶς ἑλληνικές οἰκογένειες. Αὐτό τό γεγονός δέν εἶναι τυχαῖο, ἀλλά τό ὀφείλω στό ὅτι τά παιδιά μου μεγάλωσαν μέσα στήν Ἐκκλησία. Ὅλες οἱ Ἐκκλησίες βασίζονται στόν Ἕλληνα μετανάστη γιά τήν οικονομική τους ὑποστήριξη. Ὅλες οἱ Κοινότητες ἰδρύθηκαν μέ τίς οικονομίες τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν. Κάθε ἑλληνική οἰκογένεια ἔβαζε πάντοτε στήν ἄκρη ἕνα ὀρισμένο χρηματικό ποσό γιά τίς ἀνάγκες τῆς ἐνορίας της. Ἐκτός αὐτοῦ ὁ Ἕλληνας μετανάστης διέθετε προσωπική ἐργασία ὑπηρετώντας τήν Ἐκκλησία του

στis δραστηριότητές της. Έδω συνηθίζεται ή οργάνωση διαφόρων ένοριακών έκδηλώσεων μέ σκοπό την οικονομική υποστήριξη της Έκκλησίας. Αύτός είναι ο γενικός τρόπος δημιουργίας και διατηρήσεως των εκκλησιαστικών Κοινοτήτων σε όλες ανεξαιρέτως τις πόλεις της Άμερικής.

Είχα την εύκαιρία να γνωρίσω πολλούς Έλληνες μετανάστες, διότι κατά την περίοδο των σπουδών μου εργάστηκα σε ένα ελληνικό έστιατόριο για να μπορέσω να ανταπεξέλθω στα έξοδα των σπουδών μου. Τό έστιατόριο εύρισκετο σε μία καθαρώς ελληνική περιφέρεια της Βοστώνης και βασιζόταν στην ελληνική πελατεία. Όλοι σχεδόν οι Έλληνες της περιοχής αυτής εύρισκαν στο έστιατόριο αυτό την γνωστή παρέα τους και τό καθαρώς ελληνικό περιβάλλον και τό νόστιμο φαγητό απαραίτητο για την επιβίωσή τους. Οι περισσότεροι από αυτούς είχαν παραμείνει άνύπαντροι για να αποκαταστήσουν πρώτα τις αδελφές τους στην Ελλάδα και όταν πλέον τελείωσαν μέ τις οικογενειακές τους υποχρεώσεις ήταν πλέον πολύ άργά να κοιτάξουν και για τον έαυτό τους. Εκείνη την έποχή όλοι έμεναν σε μικρά δωμάτια μέ κοινή κουζίνα και μπάνιο για οικονομία. Εάν περνούσε κάποιο χρονικό διάστημα χωρίς να έμφανισθί κάποιος από τούς συνηθισμένους Έλληνες πελάτες, άμέσως είδοποιούσαμε την άστυνομία και συνήθως τούς εύρισκε πεθαμένους στο δωμάτιό τους. Αυτό ήταν ένα τραγικό γεγονός που τό έζησα πολλές φορές κατά τό διάστημα της εργασίας μου σ' αυτό τό ελληνικό έστιατόριο.

Τό γεγονός αυτό ήταν ο βασικός λόγος που δημιουργήθηκε τό ελληνικό Γηροκομείο, γνωστό σε όλον τον Έλληνισμό της Βοστώνης. Τό Γηροκομείο έδωσε τέλος σ' αυτή την τραγωδία του Έλληνα μετανάστη. Η Άμερική που ζει ο άπόδημος Έλληνισμός είναι για μένα ένας παράδεισος. Δίνει όλες τις εύκαιρίες στον καθένα να δημιουργήσει αυτό που θέλει, και όπως τό θέλει, άρκει μόνο να ύπάρχη τό αίσθημα της εργατικότητας και της θελήσεως και αυτά τά χαρακτηριστικά δέν έλειψαν από τον Έλληνα μετανάστη. Ένα επίσης χαρακτηριστικό του ήταν τό γεγονός ότι ο Έλληνας μετανάστης ποτέ δέν ξέχασε από που ήλθε και πώς ξεκίνησε και αυτό άποτελοΰσε έναν ισχυρό δεσμό ανάμεσα στα μέλη του άποδήμου Έλληνισμού. Αυτοί που ιδιαίτερα δημιούργησαν μεγάλη οικονομική πρόοδο, πάντοτε μοιράζονταν τά αγαθά της μεγάλης τους έπιτυχίας μέ τούς συνανθρώπους τους και στήριζαν τις ρίζες του άποδήμου Έλληνισμού και της ελληνικής παραδόσεως. Είδα στα χρόνια μου πολλούς γνωστούς, φίλους και συγγενείς να σβήνουν στην ματαιότητα αυτού του κόσμου και διδάχτηκα πολλά. Συνειδητοποίησα τό γεγονός ότι η ζωή δέν τελειώνει ποτέ, αλλά ο τρόπος ζωής είναι αυτό που αλλάζει.

Κατάλαβα ότι ή πίστη είναι τό μόνο που ένδυναμώνει κάθε άνθρωπο και του δίνει

τήν δύναμη καί τήν δυνατότητα νά τά άντέξει όλα καί ιδιαίτερα τό τελευταίο άλμα πρός τήν μέλλουσα ζωή.

Εύχομαι αύτή ή προσωπική έξομολόγηση νά άντιπροσωπεύη τήν πραγματικότητα καί νά προσφέρη μιά διαφωτιστική εικόνα στόν Έλληνα τής Ελλάδος για τήν ζωή τοῦ αποδήμου Έλληνισμοῦ.

Πηγή: enromiosini.gr